

Ternyák Csaba **az Egri Főegyházmegye érsekének köszöntője**

Tisztelt Rektor Urak, Professzor Urak, Főtisztelendő Atyák, Tisztelt Hallgatóim!

Mózes Törvénykönyvében olvassuk: „Tisztelt apádat és anyádat, amint az Úr, a te Istened parancsolta neked, hogy hosszú életű légy és jól menjen a sorod azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad neked „(MTörv 5,16)! Az alapítók és az elődök iránt táplált tisztelet és megbecsülés hasonló szellemi, lelki és érzelmi horizonton válik érthetővé, mint a szüleink iránti tisztelet, még akkor is, ha némely területen esetleg sikerül új összefüggéseket felfedeznünk, vagy az előttünk járóknál mélyebbre ásunk egyes témákban. Soha ne feledjük a 12. századi francia teológus, Bernard de Chartres szavait: „Mi magunk törpék vagyunk, de óriások vállán állunk, ezért messzebbre nézhetünk, és többet láthatunk, mint az elődeink.”

Kétségtelenül, számunkra egy ilyen óriás volt Eszterházy Károly egri püspök, Heves Megye főispánja, a Líceum alapítója és építtetője. Amikor Egerbe érkezésének 250. évfordulóján az Egri Főegyházmegye, az Eszterházy Károly Főiskola és a Heves Megyei Kormányhivatal rendezésében két napos tudományos konferencián emlékezünk rá, büszkeség és öröm tölt el bennünket, kései utódait. Fellelősek és hálásak vagyunk az örökségért, amit ránk hagyott. Nélküle és műve nélkül nemcsak intézményeink, de egyéni életünk is biztosan más lenne, talán színtelenebb, unalmasabb. Nemcsak Eger városa, hanem egész Magyarország lenne szegényebb egy nagyszerű épülettel, az elszánt egri egyetemi álmok kőbe faragott reményével. Nem szabad azonban elfeledkeznünk arról, hogy ő elsősorban püspök volt, aki egyházlátogatásai során közvetlenül is megismerte a török utáni állapotokat, ezért a papképzést és a templomok építését

fő preferenciájának tartotta. Neki köszönhetjük az egyházmegye életében fontos szerepet betöltő számos templom építését is.

Hálásan köszönöm tudós előadóinknak, hogy különféle szempontok alapján bemutatják nekünk előbb Eszterházyt, az egyházi embert, majd a főispánt és az oktatáspolitikust. Biztos vagyok benne, hogy előadásaik nyomán egy olyan egyházi és közéleti ember képe rajzolódik ki majd előttünk, aki nagy lendülettel, hatalmas energiákkal és őszinte meggyőződéssel, máig ható példát mutatva végezte feladatát. A történelem csak akkor lesz életünk tanítómestere, ha a tanítvány alázattal közelít a mesterhez, ez igaz még akkor is, amikor az egyes döntéseket ma értetlenül vagy csodálkozva szemléljük, mert nem eshetünk abba a hibába, hogy a történéseket nem saját korának körülményei között akarjuk megérteni, hanem mai ismereteink és elvárásaink alapján.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok jó munkát a konferencia minden előadójának és hallgatójának.